

Expunere de motive

Promovarea acestui act normativ este determinată de îndreptarea situației apărute de pe urma aplicării abuzive și discriminatorii a legislației fiscale.

Recalcularea contribuției de asigurări sociale de sănătate și a contribuției de asigurări sociale datorate de persoanele fizice reprezintă interpretare abuzivă din partea organelor fiscale a art. 93, respectiv art. 95 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, care reglementează sfera și modalitatea de stabilire a creanțelor fiscale.

Art. 93 alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală stabilește în mod concret care sunt modalitățile în care se stabilesc de către organul fiscal competent creanțele fiscale, acestea fiind:

*"a) prin declarație de impunere, în condițiile art. 95 alin. (4) și art. 102 alin. (2);
b) prin decizie de impunere emisă de organul fiscal, în celelalte cazuri."*

Demersul recalculării contribuției de asigurări sociale de sănătate și a contribuției de asigurări sociale datorate de persoanele fizice a fost justificat de reprezentanții Agenției Naționale de Administrare Fiscală (A.N.A.F.) prin faptul că, odată cu intervenirea Noului Cod fiscal (Legea nr. 227/2015) și a Noului Cod de procedură fiscală (Legea nr. 207/2015) este necesar ca situațiile tuturor contribuabililor să fie aduse la zero, începând cu anul 2019.

Prin raportare la dispozițiile art. 106 din Legea nr. 207/2015 *privind Codul de procedură fiscală*, constatăm că situațiile care reclamă direct emiterea deciziei de impunere de către organul fiscal sunt următoarele:

– ipoteza stabilirii din oficiu a bazei de impozitare și a creanței fiscale aferente acesteia, în situația nedepunerii declarației fiscale de către contribuabil;

– ipoteza stabilirii din oficiu a bazei de impozitare și a creanței fiscale aferente acesteia, în situația în care organul fiscal nu poate determina situația fiscală corectă și exactă a contribuabilului din evidențele contabile ale acestuia, din declarațiile sale sau din celelalte documente ale acestuia, care sunt incomplete, incorecte sau lipsesc.

Art. 3 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal circumscrie întregul regim de impozitare și taxare la care sunt supuși contribuabilii următoarelor principii fundamentale:

”a) neutralitatea măsurilor fiscale în raport cu diferitele categorii de investitori și capitaluri, cu forma de proprietate, asigurând prin nivelul impunerii condiții egale investitorilor, capitalului român și străin;

b) certitudinea impunerii, prin elaborarea de norme juridice clare, care să nu conducă la interpretări arbitrare, iar termenele, modalitatea și sumele de plată să fie precis stabilite pentru fiecare plătitor, respectiv aceștia să poată urmări și înțelege sarcina fiscală ce le revine, precum și să poată determina influența deciziilor lor de management financiar asupra sarcinii lor fiscale;

c) justetea impunerii sau echitatea fiscală asigură ca sarcina fiscală a fiecărui contribuabil să fie stabilită pe baza puterii contributive, respectiv în funcție de mărimea veniturilor sau a proprietăților acestuia;

d) eficiența impunerii asigură niveluri similare ale veniturilor bugetare de la un exercițiu bugetar la altul prin menținerea randamentului impozitelor, taxelor și contribuțiilor în toate fazele ciclului economic, atât în perioadele de avânt economic, cât și în cele de criză; e) predictibilitatea impunerii asigură stabilitatea impozitelor, taxelor și contribuțiilor obligatorii, pentru o perioadă de timp de cel puțin un an, în care nu pot interveni modificări în sensul majorării sau introducerii de noi impozite, taxe și contribuții obligatorii.”

Mai mult, prevederile art. 4 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală reglementează principiul legalității care trebuie să guverneze întreaga activitate fiscală, statuând:

”(1) Creanțele fiscale și obligațiile corespunzătoare ale contribuabilului/plătitorului sunt cele prevăzute de lege.

(2) Procedura de administrare a creanțelor fiscale se desfășoară în conformitate cu dispozițiile legii. Organul fiscal are obligația de a asigura respectarea dispozițiilor legale privind realizarea drepturilor și obligațiilor contribuabilului/plătitorului sau ale altor persoane implicate în procedură.”

Orice act emis de către autoritățile fiscale și, pe cale de consecință, orice decizie prin care se stabilește o creanță fiscală de către organul fiscal trebuie să fie întocmită și trebuie să aibă un conținut guvernat de legalitate, certitudine, justețe și predictibilitate.

În prezent, A.N.A.F. procedează la emiterea unor decizii de impunere de regularizare pentru perioada de timp 2014-2017, pe baza venitului realizat al contribuabililor, la un interval de câțiva ani de la data depunerii unor declarații de impunere.

Din perspectiva dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 227/2015, acest demers eludează prevederile legale prezentate mai sus.

Art. 12 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de Procedură Fiscală consacră principiul bunei credințe în desfășurarea raporturilor fiscale, statuând:

”(1) Relațiile dintre contribuabil/plătitor și organul fiscal trebuie să fie fundamentate pe bună-credință.

(2) Contribuabilul/Plătitorul trebuie să își îndeplinească obligațiile și să își exercite drepturile potrivit scopului în vederea căruia au fost recunoscute de lege și să declare corect datele și informațiile privitoare la obligațiile fiscale datorate.

(3) Organul fiscal trebuie să respecte drepturile contribuabilului/plătitorului în fiecare procedură de administrare a creanțelor fiscale aflată în derulare.

(4) Buna-credință a contribuabililor se prezumă până când organul fiscal dovedește contrariul.”

Faptul că A.N.A.F. procedează la emiterea unor decizii de impunere de regularizare practic la câțiva ani de la data depunerii declarației de impunere privind venitul realizat, cu consecința posibilă a impozitării suplimentare a contribuabilului este abuziv și evident contrar normelor de bună credință impuse chiar de prevederile Legii nr. 207/2015

Chiar dacă prevederile Codului fiscal și cele ale Codului de procedură fiscală nu stabilesc un termen în care A.N.A.F. să aibă obligația emiterii deciziilor de impunere de regularizare, însă, din perspectiva bunei credințe reglementate de art. 12 din Legea nr. 207/2015, emiterea unor astfel de decizii ar trebui să se realizeze într-un termen rezonabil, independent de termenul de prescripție de 5 ani.

În caz contrar, se creează premisele aparent legale în care A.N.A.F. poate oricând proceda la stabilirea unor creanțe fiscale din oficiu, în beneficiul său și în detrimentul contribuabililor, situație inacceptabilă și care contravine nu numai bunei credințe, ci și regulilor imperative care reclamă certitudinea, justețea și legalitatea impunerii.

Trecând peste reglementările fiscale în materie, este dincolo de orice posibilitate de tăgadă că modalitatea în care A.N.A.F a înțeles să procedeze la emiterea unor decizii de impunere cu caracter retroactiv este în totală contradicție și cu diferite prevederi constituționale, cum ar fi art. 1 alin. (5), art. 16, art. 44 și art. 45 din Constituția României.

În același timp este necesară promovarea acestui act normativ pentru a îndrepta o discriminare apărută în 14 mai 2019.

Guvernul a decis să anuleze contribuția de asigurări sociale de sănătate, precum și obligațiile fiscale accesorii aferente acestora, stabilite prin decizie de impunere emisă și comunicată contribuabilului doar pentru o parte dintre cetățenii care au primit decizii de impunere în urma recalculărilor făcute de ANAF.

La nivelul ANAF, pentru perioada 2014 - 2017 au fost deja emise și transmise aproximativ 221.000 decizii de impunere anuală în perioada decembrie 2018 - 31 martie 2019 și sunt în curs de comunicare prin mijloace electronice de transmitere la distanță sau prin Unitatea de Imprimare Rapidă aproximativ 3.900.000 decizii de impunere anuală.

Dar guvernul a identificat doar 600.000 de contribuabili pentru care s-au generat sau urmează a se genera decizii de impunere anuală pentru stabilirea contribuției de asigurări sociale de sănătate și care beneficiază de anularea contribuțiilor pentru perioada 2014-2017.

Decizia guvernului este evident discriminatorie și neconstituțională, iar prezentul act normativ îndreaptă această situație, extinzând anularea contribuției pentru toți contribuabilii pentru care s-au generat sau urmează a se genera decizii de impunere anuală pentru stabilirea contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru perioada 2014-2017.

Este foarte important de subliniat că în bugetul pentru anul 2019 nu a fost inclusă valoarea totală a CASS stabilită prin deciziile emise și comunicate sau care urmează a fi comunicate în anul 2019, context în care această măsură **nu generează un impact bugetar negativ**.

Astfel, actul normativ propus respectă dispozițiile art. 21 din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010.

Față de cele prezentate propunem:

- 1) Se anulează contribuția de asigurări sociale de sănătate, precum și obligațiile fiscale accesorii aferente acestora pentru persoanele fizice în cazul cărora sumele de plată au fost stabilite prin deciziile de impunere anuale, emise și comunicate de organul fiscal competent pentru definitivarea contribuției individuale de asigurări sociale de sănătate datorată de persoanele fizice, pentru perioada 2014 – 2017

- 2) Persoanele care au efectuat plata obligațiilor fiscale pentru care prezenta lege prevede anularea acestora, au dreptul la restituirea sumelor achitate.

Avand în vedere argumentele prezentate mai sus, vă înaintăm pentru dezbatere prezenta propunere legislativă, pentru a fi adoptată de Parlamentul României.

Inițiatori:

Florin Vasile Cîțu – Senator PNL

Dan Vîlceanu – Deputat PNL

